

РЕШЕНИЕ

№ 6420

гр. София, 16.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 28.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **9185** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 87 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Й. А., гражданин на И. срещу Решение № 1932/28.08.2020 г. на Заместник-председателя на Държавната Агенция за бежанците при МС, с което на основание чл. 70, ал. 1, т. 1, във връзка с чл. 13, ал. 1, т. 2 и т. 3 от ЗУБ е отхвърлена молбата за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е издаден в противоречие с материалния закон. Твърди се, че административният орган е изложил бланкетни мотиви, като не е обсъдил събраните доказателства и не е взел предвид обстоятелството, че ситуацията с правата на малцинствата, религиозните и човешките права в И. буди сериозна тревога. Дори в приложените по преписката справки, изготвени от самия административен орган се съдържат данни в тази насока. Цитирани са извадки от общодостъпни източници на информация, касаещи обстановката в И.. Инвокирани са доводи, че административният орган неправилно е анализирал данните от интервюто и е игнорирал факта, че причините да напусне страната си, са свързани с наличието на реална заплаха за живота и свободата му по религиозни причини. Оспорващият сочи, че е приел християнството през 2017 г., когато е бил окончателно убеден в неговите предимства пред исляма. Неправилно не е кредитирана бежанската му история, като не е отчетен факта, че той наистина е приел християнската религия, което е видно и от представеното свидетелство за свето кръщение. Поради това твърди, че по отношение

на него са налице предпоставките по чл. 8 ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на убежище. Твърди и допуснати съществени нарушения на административно производствените правила – чл. 35 от АПК, а именно, че не са изследвани и обсъдени съществени факти от изложената от него история. Според оспорващия, че за него са налице предпоставките за предоставяне на международна закрила, поради общоизвестното отношението към християните в И..

По време на проведеното по делото открито съдебно заседание, оспорващият се явява лично. Упълномощеният от него адвокат И. поддържа жалбата.

Ответникът по жалбата не се явява. Пълномощникът му юрисконсулт П. оспорва жалбата.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, становището на пълномощника на ответника и представителя на СГП и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че с молба вх. № УП-5375/08.01.2020 г. до Държавната агенция за бежанците Й. А., е поискал предоставяне на закрила.

Молбата е последваща по смисъла на § 1, т. 6 от ДР на ЗУБ. С влязло в сила решение № 13912/18.07.2017 г. на председателя на ДАБ, молбата на чужденеца за предоставяне на международна закрила е била отхвърлена.

С решение № 8377 от 27.12.2019 г. на АССГ, Първо отделение, 15 състав е отменено решение № ВР 22/28.10.2019 г. на интервюиращ орган при ДАБ, с което последваща молба за предоставяне на международна закрила на чужденеца не е била допусната за разглеждане по същество. Съдът е върнал преписката на административния орган с указание твърдението на Й. А. за това, че е приел християнството да бъдат обсъдени след като същият бъде изслушан при условията на провеждане на лично интервю.

Производството по подадената молба и във връзка с решението на АССГ е образувано с регистрирането му с регистрационен лист № УП-5375/08.10.2020 г. и е проведено в Регистрационно-приемателен център – [населено място] по общия ред – чл. 72, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 70, ал. 2 от ЗУБ.

На 15.01.2020 г. с Й. А. е проведено интервю, резултатите, от което са обективирани в протокол УП-5375 от същата дата.

Оспорващият твърди, че са налице нововъзникнали обстоятелства, свързани с официалното приемане на християнството. Посочва, че не си е сменил религията само заради последващата молба, защото видно от представеното свидетелство за свето кръщение това е станало още през 2017 г. При първоначално проведеното интервю е посочил, че е християнин, но служителката му казала, че ще го запише като такъв, едва след представяне на документ. Когато бил дете не го интересувала религията, но когато пораснал разбрал, че ислямът проповядва само убийства, война и кръвопролития, а християнството радост и милосърдие. В И. смяната на официалната религия с друга се наказва със смърт. Там той не е имал възможността да приеме кръщение, затова го е направил едва след идването си в България, защото е поискал това да стане официално. А. описва подробно ритуала, чрез който е получил свето кръщение и посочва, че всяка неделя ходи на църква, а понякога и през седмицата, за да поговори със свещеника за успокоение. Намерил е молитвеник на персийски от където чете молитвите. Родителите му не приели смяната на религията и започнали да го наричат безбожник и вероотстъпник. С другите си познати не говорил на тази тема. А. е описал двата най-големи християнски празници и се е опитал да каже молитвата

„Отче наш” и да изброи някои от десетте божии заповеди. Посочил е, че учениците на Х. са дванадесет и е описал начина на прекръстването според източното православие. Посочил, че негови сънародници са се опитвали да го накарат да продължи пътя си към З. Европа, но той е отказал, защото България му харесва.

Й. А. е представил свидетелство за свето кръщение № 220 от 02.07.2017 г. издадено от Т. Казакин, от енорийската църква „Света Неделя” в [населено място], видно от което същият е приел християнската вяра.

Видно от писмо № М - 623 от 29.01.2020 г. на Директора на Специализирана Дирекция „М” – ДАНС, Агенцията не възразява да бъде предоставена закрила на Й. А., в случай, че същият отговаря на условията по ЗУБ.

Преценявайки събраните в хода на административното производство доказателства, Заместник-председателят на Държавната Агенция по бежанците при Министерския Съвет е намерил, че не са налице материално-правните предпоставки, предвидени в ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец или хуманитарен статут, поради което е издал оспореното решение.

Като доказателства по делото е приета справка № МД-273/20.05.2020 г. и № МД-475/02.09.2020 г. относно актуалното обществено-политическо състояние в И. и спазването на човешките права.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореното решение е връчено на Й. А. лично на 04.09.2020 г. Жалбата е подадена директно в АССГ на 10.09.2020 г. (вх. № 28157), т.е. в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в производството по издаване на индивидуалния административен акт, с който се засягат негови законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е частично основателна.

За да издаде оспореното решение, административният орган е приел, че Й. А. не е доказал наличието на предвидените в чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, предпоставки, поради което е отхвърлил молбата му за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Според константната практика по подобни казуси молбите на гражданите на И. за предоставяне на закрила следва да бъдат разглеждани на индивидуален принцип. Като лица в потенциален риск се определят такива, свързани с опозиционни групи, представители на религиозни и етнически малцинства, които не изповядват исляма в шиитския му вариант, активисти за правата на човека, журналисти, направили публикации срещу режима и т.н.

В оспореното решение са обсъдени подробно изтъкнатите от Й. А. доводи, касаещи търсеното от него право на закрила. Съдът, в настоящият му състав не може да се съгласи напълно с аргументите на административния орган.

Оспорващият е представил свидетелство за свето кръщение, издадено от свещенослужител на Българската Православна Църква в подкрепа на твърдението си, че той е приел християнската религия. Доколко неговите религиозни убеждения са осъзнати, истински и дълбоки, настоящият съдебен състав не може, и не е редно да преценява, като това обстоятелство не е от основно значение за решаване на спора. Всеки човек има право да избере своята религиозна принадлежност. Това право е гарантирано в чл.

2 от Закона за вероизповеданията, според който правото на вероизповедание е основно, абсолютно, субективно, лично и ненакърнимо. То включва правото на всеки свободно да формира религиозните си убеждения, както и да избира, променя и изповядва - съответно практикува - свободно своето вероизповедание, индивидуално или колективно, публично или частно, чрез богослужение, обучение, обреди и ритуали. По тази причина настоящият съдебен състав намира, че няма как да се съгласи с довода на ответника, че А. е приел християнската религия само за да може да подаде повторна молба за закрила и същата да бъде уважена. Никой държавен орган или съд нямат нито компетентност, нито законно право, още по-малко в производство по предоставяне на международна закрила да решават дали и доколко дадено лице изповядва дадена религия и какви са причините за това, след като то самото твърди, че я изповядва. Както беше посочено правото на вероизповедание е лично и абсолютно, а неговото съдържание и дълбочина не могат да бъдат преценявани или подлагани на съмнение от други лица и държавни органи. Важно в случая е да се оцени, дали и доколко смяната на религията на ирански гражданин от исляма – официална религия в И. в християнство би могло да застраши животът му или да бъде основание той да бъде подложен на нечовешко или унижително отношение или наказание.

По силата на чл. 2, б. „г“ от Директива 2011/95/ЕС „бежанец“ означава гражданин на трета държава, който поради основателни опасения от преследване, основано на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група се намира извън държавата, чийто гражданин е, и който не може или поради тези опасения не желае да се обърне за закрила към тази държава, или лице без гражданство, което, като се намира по горепосочените причини извън държавата на предишното си обичайно пребиваване, не може или поради такива опасения не желае да се завърне в нея.

В разглеждания казус е безспорно, че Й. А. се намира извън държавата си по произход и поради своята религия има опасения, че завръщайки се там ще бъде подложен на преследване. При положение, че представеното свидетелство за свето кръщение не бе оспорено по реда на чл. 193 от ГПК, съдът намира, че същото макар и частен свидетелстващ документ, има обвързваща доказателствена сила, досежно фактите и обстоятелствата, обективирани в него, т.е. следва да се приеме, че чужденецът е приел християнската религия, в православния ѝ вариант чрез кръщение.

Съдът намира, че следва при постановяването на решението си, следва да съобрази чл. 8, пар. 2 от Директива 2011/95/ЕС, според който при разглеждането на обстоятелството дали молителят има основателно опасение от преследване или дали е изложен на реална опасност от тежки посегателства, или дали има достъп до закрила срещу преследване или тежки посегателства в част от държавата на произход в съответствие с параграф 1, държавите-членки вземат под внимание в момента, в който се произнасят по молбата, общите условия в тази част на държавата и личните обстоятелства относно молителя в съответствие с член 4. За тази цел държавите-членки гарантират получаването на точна и актуална информация от съответните източници, като например върховния комисар за бежанците на Организацията на обединените нации и Европейската служба за подкрепа в областта на убежището. В тази връзка съдът издири общодостъпна информация за държавата на произход на търсещия закрила на интернет-страницата на ЕСПОУ – www.ecoi.net.

Видно от доклада на британското министерство на вътрешните работи /Н. О./,

публикувана както на интернет-страницата на министерството, така и на www.ecoi.net, християните продължават да бъдат произволно арестувани и разпитвани поради техните дейности, свързани с вярата. Те продължават да бъдат третирани сурово, като някои от тях са изправени пред тежки физически и психически изтезания по време на периоди на задържане. Съдебната власт продължава да възприема легитимни християнски дейности (като среща в частни домове за молитвена среща и библейски проучвания или контакт с християни извън И.) като политически действия, които застрашават националната сигурност на И.. Ето защо на християните продължават да бъдат издавани дългогодишни присъди лишаване от свобода и/или телесно наказание. Църквите продължават да бъдат оказвани натиск да преустановят всички дейности на националния език на персите (фарси) или могат да бъдат закрити. Имотите, принадлежащи на християни, продължават да се изземват и християните продължават да се сблъскват с дискриминация на работното място и в учебните заведения.

По нататък в доклада се казва, че са налице доказателства за продължаващо широко разпространено и целенасочено преследване на християните в И. при настоящия президент Р.. Най-тежко е положението на християни, които са сменили мюсюлманската си религия. Държавни служители следва да демонстрират вяност към Ислямска република И. и държавната религия, което е пречка за развитието на представители на етническите и религиозните малцинства.

В доклада се цитира и становище на Американската комисия за международна религиозна свобода, която отбелязва в своя годишен доклад, че през изминалата година в И. е имало многобройни случаи, при които иранските власти нападали църковните служби, заплашвали членовете на църквата, арестували и затворили поклонници и църковните лидери, особено християни-евангелски. От 2010 г. властите произволно арестуват и задържат повече от 550 християни в цялата страна.

В друг общодостъпен източник, публикуван на интернет-адрес http://www.ecoi.net/local_link/337881/467785_en.html, представляващ писмо от 16.03.2017 г. на представители на организацията Н. Р. W. до представителите на Съвета за човешките права на страните-членки на ЕС, се посочва, че етническите представители на малцинствени групи, включително араби, бахаи, кюрди и азербайджански турци, християни протестант и други са изправени пред злоупотреби и ограничаване на техните права. Те стават обект на утвърдена дискриминация, която включва ограничения за достъпа им до образование, заетост, адекватно жилище, политически функции и упражняване на други културни, граждански и политически права.

В месечния доклад на Холандското министерство на външните работи от 30.03.2017 г., също публикуван на www.ecoi.net, се посочва, че християнинът Е. Ф. е осъден на пет години затвор за негова мисионерска дейност, като след излежаването и той трябва да прекара две години в изгнание в селото С. в отдалечена част на провинция С. и Б.. 32-годишният Ф. е бил преследван и осъден три пъти от 2010 г., за отричането му от исляма и приемането на християнството и за организиране на християнски религиозни срещи.

В приложената от административния орган справка № МД-475/02.09.2020 г. е посочено, че: „Християните, особено онези, които са се обърнали към тази религия от исляма, са дискриминирани и арестувани по причина за упражняване на своята новоприета вяра” (л. 137), „Въпреки, че по-голяма част от екзекуциите са за убийства,

законът предвижда смъртно наказание в случаи на присъда за ....fisad fil-arz („корупция на земята, включително и вероотстъпничество и ерес).....”, както и за обиди срещу пророка, срещу паметта на имам Х. и срещу върховния лидер на Ислямската република” (л. 140).

В справка № МД-273/20.05.2020 г. се посочва, че „Вероотстъпничеството не кодифицирано като престъпление в Наказателния кодекс, но задържаните по това обвинение лица продължават да бъдат съдени като отстъпници, защото конституцията упълномощава прилагането на шериата към всички случаи, които законът не разглежда изрично” (л. 19).

Цитираната информация, като от общодостъпни източници, така и от посочените справки, съдът намира за надеждна и обективна, още повече, че част от нея е предоставена от административния орган. Анализът ѝ мотивира съдът да приеме, че при завръщането си в страната по произход Й. А. ще бъде подложен на нечовешко или унизително отношение или наказание или преследване, заради приемането на християнската религия. На това място е необходимо отново да се подчертае, че дълбочината и силата на религиозните убеждения на дадено лице не подлежат на преценка от съд или друг държавен орган. В последващата молба за предоставяне на международна закрила А. е заявил, че е православен християнин. Същият е получил свето кръщение и редовно посещава религиозните служби (факт, потвърден от него и при дадените пред съда обяснения). Незнанието или погрешното разбиране на някои от религиозните християнски ритуали или догми се дължат по-скоро на лошото владееене на българския език, а не на липса и на недостатъчна дълбочина на религиозното убеждение. Дори да се приеме, че е налице недостатъчна дълбочина в религиозните му убеждения, няма как да не се вземе предвид, че иранските власти ще останат безучастни към факта, че Й. А. е посещавал в България християнска църква и е получил свето кръщение и в последствие заради тези обстоятелства е поискал международна закрила.

Изложеното мотивира съда да приеме, че връщайки се в страната си, оспорващият може да бъде подложен на непропорционално преследване и дори на нечовешко и унизително отношение или наказание, заради новата си религиозна принадлежност, както се посочва в цитираните по-горе справки. Това обстоятелство следва да бъде преценено, като предпоставка за предоставяне на статут на бежанец.

По отношение на хуманитарния статут, съдът намира, че в разглеждания казус не съществуват доказателства за това, че ситуацията в И. достига до границите на безогледно насилие, породено от въоръжен конфликт или от неспособност на официалните власти да противодействат ефективно на въоръжени групировки, които нападат населението или отделни негови групи, т.е. не са налице предпоставките по чл. 15, б. в от Директива 2011/95/ЕС да съществуват тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт, предпоставящи предоставяне на субсидиарна закрила. Няма данни, че лицето би могло да бъде осъдено на смърт или екзекутирано, във връзка с извършени действия или обвинение в престъпление, за което се предвижда такова наказание.

По изложените съображения съдът намира, че жалбата, в тази ѝ част не следва да бъде уважена.

Делото е необходимо да се върне като преписка на Председателя на ДАБ за постановяване на ново решение, чрез което на оспорващия се предостави статут на бежанец.

При повторното си произнасяне, административният орган следва да прецени и възможностите за предоставяне на Й. А. на бежански статут, съобразявайки събраните и обсъдени по-горе доказателства.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 2 и пр. 4, във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК, **Административен Съд С. – град, I отделение, 19 състав,**

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Й. А., гражданин на И. срещу Решение № 1932/28.08.2020 г. на Заместник-председателя на Държавната Агенция за бежанците при МС, в частта, в която е отхвърлена молбата му за предоставяне статут на бежанец.

ВРЪЩА делото като преписка за ново произнасяне, при спазването на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

ОТХВЪРЛЯ жалбата в останалата оспорена част.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния Административен Съд на Република България.